

Kolem poledne si Claire začala připadat zase trochu jako člověk. Chtělo to pár hodin spánku, dva ibuprofeny, jeden celaskon, několik sklenic vody a sprchu, aby se do ní začal zase vracet život. Velice drahá maska na oči a pleťová maska zredukovaly to nejhorší opuchnutí a vůbec, pomyslela si Claire, stěží se dalo poznat, že bylo něco špatně. Koukala na sebe při líčení do zrcadla a připadala si připravená podívat se Andrewovi do tváře.

Pamatovala si, že včera večer došla k jednomu závěru, a sice že bude muset s Andrewem mluvit. S Claire zmítalo pokušení strčit hlavu do písku, předstírat, že nic neviděla, a dělat, že je všechno v pořádku, ale uvědomovala si, že to nezvládne. Předstírat mohla před Lucy Connorovou a Lolly Hughesovou nebo před kolegy v práci. Ale nemohla, prostě nemohla se smát a povídat si a sedět každý večer u stolu naproti Andrewovi (když teda zrovna nebyl na svých „večeřích s klienty“, kolik z nich vůbec byli opravdu „klienti“ a kolikrát místo toho byl za Emily? říkala si najednou) a dělat, že je všechno jako dřív a nic se nestalo. Tím spíš nemohla pokračovat ve svém přátelství s Emily, když věděla, že byla takhle zrazena, bodnuta do zad. Takže i přes hrůzu z toho, k čemu ta konverzace povede, i přes obavy nad finanční stránkou věci, kdyby se Andrew rozhodl odejít za Emily a oni museli prodat dům a Claire by neměla kde bydlet, i přes nejistotu, co by bylo s dětmi, Claire věděla, že se tomu musí postavit čelem, protože věci ve skutečnosti nemohly být o moc horší, než pro ni byly právě teď.

Andrew konečně vešel do dveří kolem půl jedné odpoledne s velkou kyticí v rukou.

„Ahoj, zlato!“ zavolal vesele z předsíně.

Claire za ním přišla a podívala se na něj.

„Pro koho jsou?“ zeptala se.

„Jsou pro tebe!“

„Proč? Ty mi nikdy nekupuješ květiny.“

„No, víš co, jako poděkování za to, jak ses tady o to postarala. Omlouvám se, že jsem včerejší večer nedal do kalendáře, ale chápeš, ne? Nejsem prostě dokonalý. Mrzí mě to, zlato! A napadlo mě, že bych vás všechny vzal na nějaký dobrý oběd a potom se můžeme podívat na ten víkend v Římě.“

Byly to pořádné květiny z květinářství, všimla si Claire, ne laciné z benzínky. Nepamatovala si, že by jí Andrew koupil takové květiny ode dne, kdy se narodila Tabitha.

„Kam chceš jít na oběd?“

„No, třeba ke Kočce a Myši,“ řekl Andrew ledabyle. U Kočky a Myši byl nový gastropub, kam chtěla Claire zajít od prvního dne, kdy otevřeli, což Andrew odmítal, protože se podíval na jejich web a usoudil, že to je předražené hipsterské doupe.

„Ke Kočce a Myši? Vážně? Proč tak najednou?“

„Prostě jsem si říkal, že by ti to mohlo udělat radost.“

„Víš, co by mi skutečně udělalo radost? Udělalo by mi radost, kdybys mi řekl, kde jsi včera *doopravdy* byl. A s kým.“

Andrew se nenechal zaskočit, ale jen na zlomek vteřiny se zarazil a Claire spatřila v jeho očích strach. A vinu.

„Co?“ vyhrkl. „O čem to mluvíš? Měl jsem tu pracovní věc. V Norfolku.“

„Říkal jsi v Severním Walesu.“

„To ses musela přeslechnout. Chováš se směšně. Víš naprosto přesně, kde jsem včera večer byl, protože jsem ti to říkal. Prostě práce. Velká nuda. John po mně chtěl, abych to vzal přes A14. Je to cvok! Ha ha ha.“ Andrew se zasmál trochu moc hrdelně.

„Neměl jsi ‚pracovní věc‘. Nebyl jsi ani s Johnem. Byl jsi s Emily.“

„S Emily? To je tak směšné. Proč bych byl někde s Emily?“